

РЕШЕНИЕ

№ 9016

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8415** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. К., гражданин на А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Л., против Решение № 8275/30.07.2024 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила, нарушение на чл.35 и чл.36 АПК. Подателят ѝ твърди, че в административното производство е игнорирана ситуацията в А. и не са обсъдени посочените от чужденеца обстоятелства и причините, поради които не желае да се завърне в страната по произход. Настоява, че добросъвестно е изложил бежанската си история. Исква от Съда да отмени оспореното решение като незаконосъобразно. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв.Л., поддържа жалбата и моли за отмяна на административния акт и връщане на преписката в ДАБ за ново разглеждане.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците, в с.з. се представлява от юк.Х., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Административен съд-София град намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед рег.№ 4078ПАМ-86/01.02.2023 г., издадена от Директора на РДГР-Драгоман, на С. К., гражданин на А., [дата на раждане] , е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна по произход-А." /л.75/. В заповедта е посочено, че чужденецът е без документи за самоличност и не може да удостовери влизането си в България по законоустановения ред.

Административното производство е образувано по молба вх.№ ВР-13-65/27.02.2023 г. на РПЦ-гр.С., Отдел ПМЗ - "кв.Военна рампа" до ДАБ, подадена от С. К., гражданин на А., [дата на раждане] в общ.Х., А., етническа принадлежност – хазар, вероизповедание: мюсюлманин - шиит, семейно положение – женен. От българските власти той е поискал международна закрила. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2302270007.

От Амбулаторен лист от 26.02.2023 г., издаден на С. К. /л.72/, се установява, че пациентът е в запазено общо състояние, корем и крайници – б.о., измерената му температура е 36°, в момента е без оплаквания.

В хода на административното производство, поради самоволно напускане на РПЦ-С. и преминаване на С. К. в неизвестност, с Решение № 8048/24.04.2023 г. на Зам.-Председателя на ДАБ е прекратено производството на чужденеца по предоставяне на международна закрила /л.47/. Впоследствие, след осъществен трансфер за обратно приемане с молба от 20.03.2024 г. /л.45/ молителят е поискал производството му да продължи, и в този смисъл е отправено до Председателя на ДАБ предложение в докладна записка от ст.експерт при РПЦ-С. /л.34/.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП-11222/29.04.2024 г. От протокола се установява, че С. К. е напуснал страната си по произход нелегално през м.август 2022 г., като нелегално е преминал на територията на И., там е престоял между 3 и 6 месеца и нелегално е пристигнал в Турция. В Турция е живял 6 месеца, след което е влязъл в България нелегално в началото на 2023 г. Почти веднага е тръгнал за С., като целта му е била да стигне до Д., тъй като в тази страна живее негов братовчед. В Д. е останал нелегално 11 месеца и е подал молба за закрила, но поради това, че в България са му били снети пръстови отпечатащи, е бил върнат тук. В България е подал молбата си за закрила не по свое желание. Заявил е, че от 2017 г. е участвал в дейностите на движението „Народно въстание“, което е под управлението на националната сигурност. Служил е като командир, който е отговарял за около 25-30 души и са му били зачислени оръжия. Негов братовчед е бил народен представител и при идването му от друга провинция молителят го е охранявал. При идването на власт на талибаните е бил арестуван и вкаран в затвор, където е бил изтезаван. Успял е по чудо да избяга от затвора, укрит в камион за боклук. След това е бил търсен и са разпитвали за него. Брат му е бил член на Националната армия и е бил убит. Чужденецът заявява, че не е имал проблеми в А.

заради религиозната си принадлежност. По отношение на етническата принадлежност, тъй като е хазар, те са във вражда с талибаните.

Жалбоподателят е попълнил въпросник за идентификация на хора, търсеци закрила с травматичен опит рег.№ УП-11222/22.03.2024 г., където е вписано, че има трудности със заспиването, страда от главоболие и сънува кошмари. Плаче и е стресиран вследствие от физическо насилие в затвора. Травматичното събитие все още дава отражение върху психическото му състояние.

С писмо рег.№ М-10010/03.07.2024 г., съгласно чл.41, ал.1, т.1 ЗДАНС е заявено, че ДАНС възразява да бъде предоставена закрила в Република България на С. К., тъй като ДАНС разполага с информация, че лицето представлява заплаха за националната сигурност /л.23/.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ Справка вх.№ ЦУ-1045/04.04.2024 г. относно актуалната обстановка в А. /л.19/.

Въз основа на доказателствата и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8 и чл.9 ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут, не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Според административния орган жалбоподателят не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него или семейството му преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. Административният орган е приел за недоказано, вкл. и чрез представения снимков материал на увреждания по тялото, обстоятелството кога, къде и защо кандидатът за закрила е бил подложен на тормоз. Приел е за недоказана службата му за предишното правителство. Органът е изтъкнал, че жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието, в което е бил настанен, и се е отправил към Д., от където впоследствие е върнат. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства и от изявленията на чужденеца при проведеното интервю се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за "мигрант". Председателят на ДАБ е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1

ЗУБ. В обжалваното решение е обсъдена подробно приложената справка за актуалната обстановка в А..

По делото бяха приети следните писмени доказателства: представени от ответника справки относно А. вх.№ ЦУ-1525/24.06.2024 г. /л.93/, и вх.№ ЦУ-2032/30.09.2024 г. /л.149/; както и представени от жалбоподателя преводи на документи от чужд език /л.127/. От единия се установява, че става въпрос за документ, озаглавен „Заплашително писмо“ от Командир на Дирекция „Разузнаване“ в провинция Д., от 28.08.2022 г. С него С. К., син на С., жител на провинция Д., е уведомен за следното: „Вашето престъпление се изразява в това, че сте служил по време на управлението на предишното корумпирано правителство, на длъжност местен полицаи. Заради това престъпление бяхте арестуван от стражите на Ислямско Емирство А., но успяхте да избягате от затвора. На нашите муджахидини е наредено да ви намерят и задържат в най-скоро време, за да получите наказанието, което заслужавате!“. Другият документ е Сертификат за завършен курс в Център за подготовка на кадри за Афганистанската национална армия през м.август 2018 г. Третият документ е Карта на жалбоподателя като охранител на М. Н. А.. Беше приложен и снимков материал на телесни увреждания на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство жалбоподателят направи изявление по реда на чл.176 ГПК, като заяви следното: Бил е командир на група в национално движение под опеката на държавната власт. През 2021 г. е бил задържан при нахлуването на талибаните. Бил е техен пленник в продължение на 11 месеца, като е станал жертва на физически и психически тормоз. Бил е подложен на най-тежки изтезания, изгаряния по тялото и краката с нажежено желязо, нараняван с нож, принуден да седи в ледено студена вода в ареста. Успял е да избяга от този затвор, когато вратата на килията му е била оставена отворена. Успял е да излезе на двора и се е скрил в кофата за боклук. След идването на боклукчийската кола е попаднал сред боклуците, които са били изсипани в река. Сподели, че е женен, с четири деца, които в момента не учат и не смеят да излизат навън. За да стигне до България, е преминал през И. и Турция. Тъй като и двете държави не приемат молби от афганистански граждани за закрила, той е продължил пътя си към първата страна, където е можел да подаде такава молба. Уговорката му с трафикантите е била да го отведат до С.. Талибаните са му врагове, защото е воювал години наред срещу тях.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган – Председателя на ДАБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

По силата на чл.4, ал.3 ЗУБ, чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени

неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В ал.4 на цитирания нормативен текст е направено изключение от така въведената законодателна постановка: от правата по ал.3 не може да се ползва чужденец, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност.

Страните не спорят, че ДА "Национална сигурност" е заявила отрицателно становище по подадената от жалбоподателя К. молба за закрила. В този смисъл ДАНС е възразила да му бъде предоставена закрила в Република България, тъй като разполага с информация, че лицето представлява заплаха за националната сигурност.

При преценката си дали правилно е приложен материалният закон Съдът следва да прецени дали отрицателното становище може да бъде основание на чуждия гражданин да се откаже статут на бежанец и хуманитарен статут.

Отговор на спорния въпрос дава правилото на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ, което предписва статут на бежанец да не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност.

Становището на ДАНС е дадено на нормативно основание – според чл.41, ал.1, т.2 ЗДАНС тя осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България. При издаването на оспореното решение административният орган действа в условията на обвързана компетентност, обусловена именно от цитираната разпоредба на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ. Наред с това нормата на чл.4, ал.1, т.14 ЗДАНС определя, че агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционните процеси.

Съдът намира, че с оглед естеството на информацията, споделена от ДАНС, може да се направи обосноваване именно с тази поверителна информация извод, че с действията си последният може да постави в опасност сигурността на българската държава. Тези обстоятелства се установяват от съдържанието на официален документ, издаден от ДАНС.

Все пак, за пълнота на изложението Съдът на общо основание ще направи преценка за законосъобразност на индивидуалния административен акт, и при същата намира следното:

Законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. От изявленията на

жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в страната си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група.

Недоказано остана по делото твърдяното участие на жалбоподателя в движението „Народно въстание“. Представените от него документи, с превод на български език, са относими към военната му служба, като може да се допусне, че е бил свързан и с органите на националната сигурност. Това допускане обаче само по себе си не обосновава извод за осъществено спрямо молителя преследване. По отношение на заплахите от талибаните сведенията се съдържат в представеното в превод Заплашително писмо, което не съдържа данни за конкретно престъпление, в което е обвиняван молителят в страна си. Същото е написано във второ лице, единствено число, и представлява преразказ на факти, с което разкрива белезите на писмени свидетелски показания, които са недопустими в българския процесуален закон. Наред с това не е ясно по какъв начин заплахите са достигнали до него, тъй като самият той е споделил на интервюто, че хората, които са го търсили, не са го открили.

В съдебното производство беше приложен снимков материал на телесни увреждания, с който жалбоподателят се домогва да установи, че именно при престоя му в затвора е бил изтезаван от талибаните. От прегледа на същия не става ясно кога са настъпили уврежданията и от кого са му причинени. Освен това на чужденеца веднага след подаване на молбата за международна закрила му е извършен медицински преглед, за който е съставен Амбулаторен лист от 26.02.2023 г. От него не се установява същият да е имал фотографирани наранявания, да е имал каквито и да било здравословни оплаквания. Напротив, в амбулаторния лист е записано, че пациентът е в запазено общо състояние, корем и крайници – б.о. При това положение Съдът намира, че без изслушване на съдебно-медицинска експертиза, каквато процесуалният представител на жалбоподателя не поиска, не може да се съди за естеството и произхода на телесните наранявания, нито за времето на настъпването им, за да се направи съпоставка с твърденията на чужденеца, че е бил жертва на изтезания, при това именно при престоя му в затвора в А.. Не води до различен извод преценката на данните, които жалбоподателят е попълнил въпросник за идентификация на хора, търсещи закрила с травматичен опит, защото тези данни са съобщени от самия кандидат за международна закрила.

По време на проведеното интервю чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е "мигрант" /лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде/, а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ. От анализа на фактите по делото, както и от изявленията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, се налага изводът, че правилно административният орган е приел действителния мотив на чуждия гражданин за напускане на страната му по произход за свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот и по конкретно държава в З. Европа, предвид поведението му, изразяващо се в самоволно напускане на общежитието, където е бил настанен. Жалбоподателят е имал многомесечен престой в И. и в Турция, където е работил. Наред с това той е заявил, че крайната му цел е била европейска държава. Показателно за действителната цел на чуждия гражданин е и поведението му по време на административното производство. Той самоволно е напуснал

РПЦ на ДАБ, където е бил настанен за времето на провеждане на административното производство, поради което се е наложило да бъде върнат от Д. и отново приет на територията на РБългария за продължаване на производството. В Д. чуждият гражданин е останал нелегално 11 месеца и дори повторно е подал молба за закрила. Единствената причина да се върне в България е тази, че тук са му били снети пръстови отпечатащи и му е съставена Евродак дактилоскопна карта.

Правилен е изводът, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Ето защо законосъобразно Председателят на ДАБ е приел, че спрямо С. К. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В процесния случай не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя", обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл.15, б.в) от Директивата във вр. с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл.9 ЗУБ.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в А., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на

страната по произход.

От данните от тези справки е видно, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А., което създава период на липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено на жените и момичетата. Лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим в А. поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки, и управлява икономиката, макар и на ниско равновесно ниво. Талибаните са свършили по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика въпреки някои погрешни стъпки. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, установено от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи и нарастващия износ. От страна на талибаните са наследени функциониращи правителствени институции за макроикономическо управление, а именно Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди талибанския бунт. По-общо казано, спирането на повече помощи след м.август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. В А. има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36 – процентното увеличение на вноса през първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на търсенето в икономиката. Настоящото макроикономическо равновесие на ниско ниво е застрашено от два фактора: Намаляващата хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да намалее с поне 1 милиард долара от миналогодишното ниво от 3 милиарда долара и успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак, водещо до нещо като 80-процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи годишно, независимо, че търговията с опиум продължава.

На 23.09.2023 г. Азиатската банка за развитие одобри 400 милиона долара безвъзмездни средства за защита на благосъстоянието и поминъка на уязвимите афганистанци. Освен това Турция подпомогна А. с 20 тона медицински консумативи, от страна на ЕС са обещани 1400 милиона евро помощ за страната. Заместник – специалният представител на генералния секретар на ООН за А. е заявил, че световната организация остава ангажирана да помага афганистанския народ. Продължава експулсирането на афганистанци от П.. Според съобщения в медиите около 455 000 незаконно пребиваващи афганистанци вече са се върнали в А.. Девет международни организации призоваха за повече хуманитарна подкрепа за завръщащите се, заявявайки, че 80 % от завърналите се са жени и деца и че повечето от тях няма къде да се върнат. Правителството на талибаните беше официално поканено на срещата на върха на Пътя на коприната в знак на нарастващото сътрудничество с Китай.

Талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А.. Това създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но също така и продължително ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено за жените и момичетата. Посочено е, че талибаните свършиха по-добра работа от очакваното в управлението на афганистанската икономика въпреки някои погрешни стъпки. Макроикономическото управление на талибаните е по-добро от очакваното, както се вижда от стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на разходи и нарастващия износ. Талибаните са наследили функциониращи правителствени институции за макроикономическото управление - Министерство на финансите и централната банка. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди това от талибанския бунт. Спирането на повечето помощи след м.август 2021 г. е премахнало големи суми пари, които са били уязвими за корупция. Има някои признаци на умерено икономическо съживяване, най-вече 36-процентното увеличение на вноса през първите пет

месеца на 2023 г., което предполага, че може да има известно възстановяване на търсенето в икономиката. Настоящото макроикономическо равновесие на ниско ниво е сериозно застрашено от два фактора: 1. Намаляваща хуманитарна помощ, която през 2023 г. се очаква да намалее с поне 1 милиард долара от миналогодишното ниво от 3 милиарда долара и 2. Успешната забрана на талибаните за отглеждане на опиумен мак – което води до нещо като 80 – процентно намаление на площите, засети с мак, което лишава афганистанските селяни от 1 милиард долара доходи /въпреки че търговията с опиум продължава/. Според доклад на Съвета за сигурност на ООН, публикуван на 29.01.2024 г., терористичната мрежа Ал-К. е създала общо осем нови тренировъчни лагера в А., четири от които са разположени в провинциите Г., Л., Парван и У., като както и нов оръжеен склад в долината П.. Според доклада, талибаните са прикривали близките си връзки с Ал – К.. Освен това Ал – К. и талибаните подкрепят пакистанските талибани в атаките, които извършват в П.. Афганистанските талибани отричат обвинението.

Понастоящем талибанското правителство контролира цялата територия. Малко, неорганизирано въстание, известно като Националният съпротивителен фронт, се е появило в част от провинциите П. и Б. през първите месеци на талибанското правителство. В района на Б. в С.-е П. М. М. М. се разбунтува срещу талибаните, след като беше уволнен от поста шеф на разузнаването в провинция Б.. Действащите талибани са фундаменталистки ислямски националисти. За разлика от други ислямски организации в А., на талибаните липсват международни ислямистки цели. Предвид пушунското мнозинство и политическото им влияние в ИЕА, пушунският етнос обикновено се свързва с талибаните. Някои политически групи в изгнание, които не се идентифицират като "пушуни", критикуват етническите пристрастия на талибаните след превземането им. През отчетения период няма индикации за въстания на въоръжените сили, различни от защита срещу терористичните актове на IS-K. Докато талибаните като партия имат недостатъчна вътрешна сплотеност и чести разногласия, опозиционните сили, с които се сблъскват, изпитват организационна слабост и лидерска криза. ИЕА, суспендира предишната конституция на Ислямска република А. и обяви проверка за съответствие на съществуващите афганистански закони с шериата. В момента властта все още не е приела конституция и действа като служебно правителство без официални политики по отношение на политическите институции. Що се отнася до правния ред, шериатът служи като гръбнак на социалния ред, определен от талибаните. Според талибаните правителството не може да прилага закони или политики, които противоречат на исляма. Съответно самите талибани заявяват, че не могат да прилагат закони или политики, които противоречат на исляма.

Изготвеният доклад на ЕСПОУ с информация относно А. (<https://easo.europa.eu>) съдържа следните основни моменти: Ситуацията със сигурността в А. се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. След като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това гражданите отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. К. и други градове са разчистени от бетонните преградни стени, които правят определени части забранени за гражданите и предизвикват огромни задръствания. Обиските на входовете на обществени сгради са намалени. Всичко това повишава доверието на афганистанците и възстановява известна степен на нормалност.

На регионално ниво, с изключение на известно напрежение с П., талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на А.. Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да

съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че не е установено спрямо жалбоподателя да е налице страх от преследване, както и да е налице реално опасност, която да е била повод за напускането му. Основателни са мотивите на органа, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

След превземането на властта от талибаните всички административни институции са преминали през труден процес на структурна трансформация. Образователната система в А. е най-засегната. Инфраструктурата, образователните материали и методите на обучение са недостатъчно развити. Министерството на висшето образование спря за неопределено време висшето образование на жени, докато не бъдат решени основните проблеми на съществуващата образователна система, които не са в съответствие с културните и религиозни норми и вярвания. Той също така отложи връщането на момичетата над 12 години в средното образование.

По отношение на достъпа до основни стоки, талибаните са решени да обслужват еднакво всички провинции, ако е възможно. Забележителна е експанзията на талибаните в изолирани региони, като коридора В., който никога не е имал достъп до основни комунални услуги през предходните четири десетилетия. Според доклади на международните медии 75.1 % от афганистанците има достъп до основен водоизточник, докато 50.5 % са оборудвани с основни санитарни условия. Осигурено е електричество за 97.7 % от населението, въпреки това се твърди, че недостигът на електроенергия е често срещано явление в страната. Освен това общинското управление е или неадекватно, или изобщо не съществува, а в страната липсва основна система за обществен транспорт.

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие, напротив дори в държавата се наблюдава икономически напредък. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А. към настоящия момент, Съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 ЗУБ. Жалбоподателят е влязъл в България не по законоустановения ред и е бил без документи за самоличност. Съдът констатира, че повече от три седмици, след като спрямо чуждия гражданин е наложена ПАМ "Връщане до страна по произход-А.", той е подал молба за международна закрила. ПАМ е наложена от орган на Гранична полиция веднага след залавяне на чужденеца на територията на РБългария, а молбата за предоставяне на статут е подадена на 27.02.2023 г. Това обстоятелство налага да се приеме, че с подаването на молба за международна закрила чужденецът е целял да осуети изпълнението на наложената му ПАМ. Още повече, и пред Съда той сподели, че при влизането си в България е искал да премине в С., а крайната му цел е била Д., като изобщо не е имал представа за България.

С оглед на тези констатации жалбата се прецени от Съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К., гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 8275/30.07.2024 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: